

Ivan Wolffers is arts, wetenschapper en schrijver. Hij heeft prostaatkanker.

Ivan Wolffers

‘Gezond eten is hier twee keer zo duur als fastfood’

Plastic patiënten

De Antilliaanse arts legt me uit waarom een andere leefstijl op Curaçao moeilijk is. ‘Als ik zeg dat iemand meer moet bewegen, krijg ik te horen: “Dokter, kijk naar buiten, we wonen in een tropisch land”. En als ik voorstel te gaan zwemmen zeggen ze: “Ik ben geen vis, dokter”. Gezond eten is hier twee keer zo duur als fastfood en een sport-school is onbetaalbaar.’

Misschien zijn er daarom op Curaçao twee keer zoveel mensen met obesitas als in Nederland en heeft 9,2 procent van de bevolking diabetes, meestal type 2. Het is een tijdbom onder de economie van het eiland, want hoe zal men over vijftien jaar die mensen in leven kunnen houden en verzorgen?

Even eerder had ik tijdens de nascholingscursus vol vuur betoogd dat wij mensen niet gemaakt zijn voor de plastic leefstijl waarin we gevangen genomen zijn en dat we recht hebben op een gezondere leefstijl, eentje die niet ziek maakt maar vanzelfsprekend gezond is. Iets anders dan een wereld waar 75 procent van de bevolking afhankelijk is van een supermarkt waar je een PhD in ‘voedsel kopen’ moet hebben om met iets gezonds thuis te komen. Medische faculteiten moeten volgens mij meer gezondheidsadvocaten en minder oplappers afleveren.

Een paar dagen later zijn we op Sint Maarten om het ook daar uit te leggen. We krijgen eerst nog een rondleiding door het opleidingsinstituut en moeten naar de tweede verdieping. Iedereen staat in de ruime lift, wachtend op mij. Ik vraag naar de trap. In hun blikken zie ik wat ze denken. Wat een uitslover. Ik voel me ineens ook zo. Net als al die keren in Nederland dat ik op een ministerie, bij een arbo-organisatie of op het kantoor van een

ziektekostenverzekeraar moest zijn. De mannen – het zijn op een of andere manier altijd mannen – houden niet van trappen lopen.

Op die tweede verdieping wacht me een verrassing. Er is een doolhof van spreekkamertjes voor het oefenen van de anamnese. Op de deur van de kamer staat in één zin de klacht waar de student mee te maken zal krijgen. Binnen wacht een getrainde patiënt die een vaste rol speelt en er zijn twee camera's die alles opnemen. Ik krijg een vervreemdend gevoel als ik eraan denk dat op het kleine eiland tientallen mensen een inkomen verwerven als hartfalenacteur of als actrice met COPD. Omdat de simulatiepatiënt goed thuis is in de problematiek maakt die een rapportje over de anamnese en de begeleiders kunnen dan indien nodig aan de hand van de opnames een nagesprek houden.

Op een andere etage liggen tientallen plastic patiënten van ongeveer 70.000 euro per stuk voor onderwijs in lichamelijk onderzoek. Ze kunnen alles: ze ademen, ze kreunen, ze hebben een polsslag, er zitten 81 hartritmestoornissen in en ze kunnen cyanotisch rond de lippen worden. Tijdens mijn opleiding heb ik nooit zoveel ritmes van het hart gehoord. We waren al blij als er iemand met een ruisje was, zodat we dat in elk geval gehoord hadden voor we aan echte mensen werden overgeleverd.

Liefkozend spreken onze gastheren over Adam. Zo heten die patiënten; allemaal kinderen van Adam Levine, de Amerikaanse anesthesioloog die de witte plastic mannen heeft bedacht. Kafka zou hiervan genoten hebben. Opleidingen die dokters voor plastic patiënten afleveren in een wereld waarin we steeds minder bewegen en alles zoet en vet is gemaakt. ■